

Вещицата от Моаб

*Не бяхме по-различни от гълъбите над нас.
Не можехме да говорим или да плачем,
но когато не ни остана друг избор,
открихме, че можем да летим.
Ако търсиш причина, ето я:
копнеехме за своята част от небето.*

Майка ми ме научи на всичко, което една жена трябва да знае за този свят и за това, което е необходимо да отнесе със себе си в отвъдния. На осем години за мен вече не бе тайна, че листо от финикова палма, сварено във вода, е лек за ухапване от скорпион, че нектарът от островърхото синьо цвете на исоба, втрит в китката на ръката, предпазва от злина, и че изгорената и стрита на прах змийска кожа е закрила срещу опасности. На врата ми бе завързан зъб от черно куче, за да ме пази от дивите зверове, и винаги пеех заклинание, когато разкопчавах корените на отровната бленика, свещеното растение, докато заравях амулетите на майка ми като дар за богинята Ашторет, богинята, която се грижи за нас в трудни времена.

Майка ми ме обучи как да правя талисмани срещу треска и за победа, но отказваше да се занимава със заклинания за омраза и с всичко, което би могло да навреди на някого; тези думи липсваха в моята книга с рецепти. Знаех как да направя амулет, за да разваля чужда магия, и как да лекувам ухапвания от влечуги. С чевръстите си и неуморни пръсти майка ми зашиваше в подгъвите на дрехите ми късчета от сребристи свитъци и скарабеи. Невероятната ѝ красота бе надминавана единствено от огромното ѝ познание. Казваше се Низа и за мен това бе най-красивата дума на света, на всички езици. Звучеше като струя на течащ фонтан, като ритъма на дъжда.

По здрач, когато въздухът в Александрия станеше нежносин, тя ме учеше в нашата градина, преподаваше ми иврит, арамейски и гръцки, заедно изписвахме буквите в прахта с къса заострена пръчка. Никой не виждаше какво правехме по време на уроците си, защото живеехме в къщата на светите жени, до които имаха достъп само жреците. Това бе благословия за нас, защото майка ми не се подчиняваше на законите, които важаха за другите жени. Молитвите не бяха забранени за нея, нито образованието, нито свободата да приема мъже в личните си покои.

Входът към нашата къща бе обточен с жив плет от жасмин и ароматни розови храсти. Вечер самият град ставаше син, сякаш нашият свят потъваше под водата. Дълги сенки закриваха теракотените тухли на алеята, така че никой да не забележи кой влиза или излиза през вратата ни в тъмните, благоуханни нощи. Тези сенки ми бяха приятели, защото израснах сама, но това ме направи и самоуверена. Единствените свидетели на моето обучение бяха земните червеи и бръмбарите. Още като дете разбрах, че жените имат тайни и че някои от тях могат да бъдат предадени само на дъщерите им. По този начин бяхме свързани заедно във вечността.

Белите лилии. Тези цветя винаги са ми били най-любимите. Едно-едничко струваше колкото цяло буре с балсам или смирна. В сравнение с тях червените лилии от Моаб, величествени и прославени заради красотата си, бяха плевели, а ароматът им бе просто свеж въздух, когато човек преди това бе усетил уханието на лилиите от Александрия. Майка ми вплиташе бели лилии в косите си, втриваше уханието им в китките си и никой мъж не можеше да ѝ устои.

Докато другите жени бяха затворени между високите стени на домовете си и излизаха само за да отидат до пазара, и то придружени от роби или по-възрастни роднини, майка ми можеше да ходи, където си поиска. Всяка пролет посещаваше семейството си в Йерусалим за Празника на безквасните хлябове. А в този град ме очакваше съдбата ми.

Казано е, че след изгонването на Адам и Ева от Рая двама ангели влезли в нашия свят, за да дадат на хората това знание, което Бог позволявал те да владеят. Тези ангели ядели месо заедно с хората, влюбвали се в тях, любели се с тях, гледали как се раждат децата им. Заради това не можели вече да се върнат в духовния свят. Те продължават да крачат по земята и днес и преподават мъдростта на магията на тези, които пожелаят да я научат. Майка ми произхождаше от кръвната линия на жени, които желяеха да слушат, когато ангелите започваха да говорят. Пазеше най-ценните си притежания в резбована дървена кутия, а ключът за нея носеше на шията си на връв, изплетена от конски косми. Ключът бе във формата на змия. Когато бях малка, мислех, че е жива. Понякога майка ми позволяваше да го подържа и тогава чувствах как по дланта ми преминава хлад.

В заключената кутия имаше пергаментови свитъци, защити един за друг, на които тя записваше тайните, които бе научила през годините. Това бе книга с рецепти за човешкото сърце, защото нашият народ вярва, че всичко, което знаем и което преживяваме, остава в него.